

of eigenlijk door een verzuim van mij, een Delftschen schotel door den heer Oltman aan u verkocht. Die schotel heeft voor mij een bijzondere waarde, omdat mijn naam erop voorkomt. Zoudt u mij een genoeg kunnen doen door dat voorwerp aan mij terug te verkoopen? Ik ben bijzonder op dien schotel gesteld....

De oude dame glimlachte, maar brak zijn pleidooi af. „Mijnheer Noorderwout, het spijt mij u te moeten teleurstellen, maar in dit geval kan ik u dat genoeg niet doen. Zulk een schotel heb ik al lang gezocht. Ik wist dat ze bestond en door een fout van mijn gelastigde ontging het ding mij op de veiling zelf al. Gelukkig kon ik hem bij Oltman terug koopen. Het is geen kwestie van geld, want ik had er ook gaarne het driedubbele voor betaald als het noodig was geweest. Bovendien, ik kocht den schotel niet geheel voor mij zelf. Al ben ik een groot liefhebster van blauw. In het bijzonder van blauw Delftsch....”

„Tante, kunt u mij voordat ik weg ga, even dat geld meegeven? Ik zou.... Oh pardon ik wist niet, dat u bezoek had.”

Noch het antieke ameublement, de rijk gevulde porseleinkast, noch de oude juffrouw Belgerloo hadden plotseling eenige interesse meer voor Frans toen hij de lieve elegante verschijning, blijkbaar de nicht van juffrouw Belgerloo, in den deurpost zag staan. — Blauwe mantel, grijs bonten kraag, snoezig grijs hoedje stijf op het blozend gezichtje getrokken. Groote blauwe oogen, die hem heel even en naar hij dacht, heel geïnteresseerd aankeken. Méér kon hij in de nauwelijks volle minuut niet opmerken. Want na nogmaals een excuus gefluisterd te hebben, verdween de jongedame even snel als ze gekomen was.

Frans was in de war. Zóó in de war, dat hij, na eenige vage of eigenlijk dwaze opmerkingen over antiek-liefhebberij gestameld te hebben, een soort excuus voor zijn komst aanbod. Afscheid nam onder een blauwe impressie, maar ganschelijk niet eene van blauw porselein.

„Mijnheer Noorderwout, geeft u mij nog even uw adres. Mocht mijn vriendin, voor wie ik den schotel eigenlijk kocht er anders over denken, dan kan ik u bericht zenden.” Ze belde en Kaatje, geen andere naam was mogelijk voor déze maagd, liet hem uit.

Frans ging nog even naar kantoor. Peinsde weinig over den ouden schotel, maar des te meer over de moderne jonge dame. Als diè geen smaak had, dan wist hij het niet meer! Met zulk een meisje over mooie dingen te kunnen praten! Samen ze te bewonderen... Samen er een huis mee in te richten! — Met reuzenschreden beende zijn fantasie. Op kantoor had hij geen rust. Stapte gauw naar zijn vriend Oltman, om zijn blauwtje van dien schotel te vertellen. Alles was blauw voor hem. Blauwe mantel, blauwe kraag, blauwe oogen....

’t Was vier uur toen hij den winkel binnenstapte. Oltman was achter. Met een klant waarschijnlijk. Frans hoorde zijn stem. Op het belgerinkel kwam hij even naar voren.

„Hallo Frans! Zeg, dat is toevallig; die dame, die gisteren dien schotel kocht, is juist achter. Je bent er natuurlijk nog niet geweest. Wil ik eens vragen of er een mouw aan te passen is? Of beter nog, kom mee, dan kun je het zelf vragen.”

„Och nee kerel, dat ouwe mensch wil

dat ding niet verkoopen. Ik kom er net vandaan. Een prachthuis, reuzesmaak! Net een museum! Dat soort menschen met een hoop geld en een hoop antiek stapt niet van zijn doel af. Hard als een spijker. Dat zie je zoo aan hun gezicht. Dát soort ouwe dames met leelijke uilebrillen is me altijd antipathiek geweest!”

„Ouwe menschen, uilebrillen! Kerel je draaft door. Je bent onwils, vent! Nou tot straks, ik kan juffrouw Belgerloo niet zoo lang laten wachten. Als je er geweest bent, kun je wèten of ze het ding verkoopen wil of niet. Maar om haar daarom leelijk en oud te noemen, is toch wel héél mal...”

Op dat oogenblik verscheen uit de achterkamer de dame in kwestie.

„Pardon, juffrouw Belgerloo. Pardon, ik stond even mijn vriend Noorderwout te woord. Ik zal u meteen de kwitantie schrijven. Heeft u al keus uit die lepels gemaakt?”

Juffrouw Belgerloo! Juffrouw Belgerloo! Frans keek of hij de metamorfose van de betooverde fee in een harer meest liefelijke gedaanten voor zijn oogen zag voltrekken.

De sprookjesfee zelf was heelemaal niet verbaasd en keek onzen vriend naar hij wéér dacht, wéér bijzonder geïnteresseerd aan.

„Och Oltman, stel me even voor, wil je? Ik zou graag nog even over dien schotel praten.”

De voorstellingsprocedure had een vlot verloop.

En terwijl Oltman zich naar de achterkamer begaf om een kwitantie te schrijven, droeg Frans de jonge juffrouw Belgerloo het schotel-en-naam verhaal nog eens uitvoerig voor.

„Ja mijnheer Noorderwout, tante hecht reusachtig aan die dingen. Ze verzocht mij gisteren dien schotel hier a tout prix te koopen. Ik heb hem zoo juist betaald. U hoorde straks toevallig thuis dat ik tante om het geld vroeg....

Neen verkoopen, doet ze hem vast niet. ’t Is natuurlijk sneu voor u. Dat nu juist uw naam er op voorkomt. Apropos, weet u misschien ook hoe de naam van de bruid was? Ik heb het ding niet zoo goed bekeken.”

„Zooiets van Eloof of Keelom.”

Oltman schreef zeker wel een kwartier over de kwitantie en toen hij met dat paperas terugkwam, was het zoover met de uitwisseling van wederzijdsche kunst- en schoonheidsideeen, dat Frans de vraag dorst wagen of tante Belgerloo hem op nader te bepalen dag en uur niet eens haar verzameling zou willen laten zien. „Misschien, zoudt u er dan ook het een en ander van willen vertellen?”

„Ik zal het tante vragen. Ze is er anders héél moeilijk in. Maar om de teleurstelling van dien schotel zal ik een goed woordje voor u doen.

Dag mijnheer Noorderwout. Dag mijnheer Oltman.”

De volgende week kreeg Frans een briefje van juffrouw Belgerloo Senior om haar verzameling te komen zien. Vrijdagavond.

En tot groote vreugde van Frans waren de beide dames Belgerloo dien avond aanwezig. Het was al onbescheiden laat, toen Frans vroeg nog even dien huwelijksschotel te mogen zien. Maar wéér liet dat ding hem in den steek. Sietske Bergerloo verklaarde dat het niet in huis was, omdat er een nauwkeurig passende hanger voor ge-

maakt moest worden. Het speelt ook tante Bergerloo, dat Frans den schotel niet zien kon. — Of hij hem dan een volgenden keer nog eens mocht komen zien? Als troost voor de teleurstelling wilden de dames hem dat niet weigeren.

Frans kwam de volgende week. Het bord was er nóg niet. Na een paar dagen nog eens, — Frans kreeg een introductie in Sietske’s tennisclub. Mocht haar naar een dancing bij vrienden begeleiden. En hoe meer hij Sietske zag, hoe minder er over kunst en oudheden werd gesproken. Wel over andere dingen. Dingen, die uit voorbij, tegenwoordige en toekomstige tijden zijn. Waarbij in het einde, vroeg of laat, de vraag van alle tijden gesteld wordt. Een vraag waarop het antwoord voor Frans een belofte van geluk beteekende.

Een paar avonden na de officieele verlovings zaten ze met z’n drieën in de groote kamer van huis Prinsenkade 17. Tante Belgerloo stond op en nam uit het groote wortelnoten kabinet den blauwen Delftschen huwelijksschotel.

„Kijk eens Frans, dien schotel krijgen jullie cadeau. Voor je aanstaand huwelijk. Die schotel was heel, heel lang geleden in onze familie. Daarom wilde ik hem tot elken prijs koopen. Lees nu eens goed wat erop staat.”

„Bij het Houwelyck van Frans Antoine Noorderwout en Joffer Sietske Anna Belgerloo, veertien van Oogstmaand. Anno 1789.”

Stom van verbazing zag Frans naar den naam van zijn aanstaande vrouw. Daar in dat bord gebrand, in 1789!

„Sietske,” zei hij na een oogenblik stilte, „toen je tante je dat bord liet koopen, heb jij toen wél op den naam van den bruidegom gelet?”

Sietske bloosde. Keek Frans schalksch aan. „Nu eerlijk gezegd, ja. Ik moest toch weten, met wien mijn voorzate in 1789 lief en leed voor het leven ging deelen. Eigenlijk ben jij een nonchalante bruid geweest! Een verwaande egoïst om alleen maar op je eigen naam te letten. Zou je er nooit benieuwd naar zijn geweest of er misschien voor jou niet wéér een Sietske Bergerloo op deze wereld rondhuppelde?”

Frans voelde zich niet erg op z’n gemak bij dit verhoor.

„Neen eigenlijk niet. Want al zou ze bestaan hebben, dan had ze nog wel zoo onsympathiek of leelijk kunnen zijn, dat het moderne exemplaar mij niets zou hebben geïnteresseerd. — En ik had toch moeilijk mijn aanstaande vrouw op zicht kunnen nemen? Zooiets had jij toch ook niet kunnen doen? Wel Siets?”

Sietske lachte. „Ik, ik had een groot voordeel. Toen jij bij je eerste bezoek het kaartje van Frans Noorderwout bij tante liet binnen brengen, kon ik, vóór dat je troosteloos werd weggestuurd, toch even gaan verkennen of de moderne Frans Noorderwout een goeden indruk op de moderne Sietske Belgerloo maakte.”

„Dus je wist dat je Tante bezoek had, vóór dat je binnenstoot?”

„Ja, natuurlijk wist ik dat! En ik wist ook, dat het Frans Noorderwout was. Zoo zie je jongetje, dat je vroegtijdig gekeurd bent!”

Maar terwijl Tante zich beijverde om het huwelijksbord weer veilig in ’t kabinet te bergen, deed Sietske op genoeglijke wijze boete voor haar zooeven gebiechte vrouwelijke nieuwsgierigheid.